

Република Србија
УПРАВНИ СУД
10 У. 1628/10 (2007)
30. јуна 2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у Београду, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, мр Зорана Релјића и Зорице Китановић, чланова већа, са судијским помоћником Весном Мутавцић, као записничарем, одлучујући по тужби „А.А.“ ДОО, из ..., ..., које заступа мр Десимир Миленковић, адвокат из Јагодине, Краља Петра I 6/1, против решења Министарства привреде Републике Србије, број 07-00-683/2004-01 од 23. маја 2006. године, донетог у правној ствари приватизације, са заинтересованим лицем Б.Б., из ..., ..., у нејавној седници већа одржаној 30. јуна 2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решења Министарства привреде Републике Србије, број 07-00-683/2004-01 од 23. маја 2006. године.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, тачком 1. диспозитива поништено је решење истог органа, број 07-00-683/2004-01 од 11. маја 2006. године, којим је усвојен тужиочев приговор на законитост

спроведеног поступка јавне аукције ради продаје 70% друштвеног капитала, односно 67,165% укупног капитала АД „В.В.“ ... и поништена аукција тог субјекта, шифра аукцијске продаје 151104 одржана 15. новембра 2004. године. Тачком 2. диспозитива оспореног решења одбијен је тужиочев приговор на законитост спроведеног поступка наведене јавне аукције, као неоснован.

Тужбом, поднетом Врховном суду Србије, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, наводећи посебно да је тачком 2. диспозитива оспореног решења тужени орган поступио супротно пресуди тог суда, У. 6492/04 од 24. новембра 2005. године. Предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, у ставу 2. диспозитива.

У одговору на тужбу правни следбеник туженог органа, Министарство економије и регионалног развоја Републике Србије, је остао при оспореном решењу и предложио да Суд одбије тужбу.

Заинтересовани Б.Б. није дао одговор на тужбу и поред тога што му је тужба уредно достављена на одговор.

Управни суд је 1. јануара 2010. године, сагласно одредби члана 29. став 1. у вези са чланом 90. став 1. и чланом 98. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08 и 104/09), преузео нерешене предмете управних спорова покренутих пред Врховним судом Србије до 31. децембра 2009. године, међу којима и предмет тужиоца заведен под службеним бројем тог суда, У. број 8926/07.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку, у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), који се у овом случају има применити према одредбама члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Управни суд је

оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управно-правне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 256. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01), прописано је да се извршно решење може укинути ако је то потребно ради отклањања тешке и непосредне опасности за живот и здравље људи, јавну безбедност, јавни ред и мир и јавни поредак или јавни морал, или ради отклањања поремећаја у привреди, ако се то не би могло успешно отклонити другим средствима, којима би се мање дирало у стечена права. А, према одредби члана 199. став наведеног закона, која се према члану 235. став 1. истог закона примењује и на решење које се доноси по жалби, прописано је да образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

У конкретном случају, из списка предмета произлази, а то ни међу странка није спорно, да је решењем туженог органа, број 07-00-683/2004-01 од 11. маја 2006. године, донетим у извршењу пресуде Врховног суда Србије, У. 6492/04 од 24. новембра 2005. године, донетом по тужиочевој тужби, усвојен тужиочев приговор на законитост спроведеног поступка јавне аукције ради продаје 70% друштвеног капитала, односно 67,165% укупног капитала АД „В.В.“ ... и поништена аукција тог субјекта, шифра аукцијске продаје ... одржана 15. новембра 2004. године. Надаље, из списка произлази да је заинтересовани Б.Б. туженом органу поднео захтев за ванредно укидање решења од 11. маја 2006. године, као и да је тужени орган сада оспореним решењем тачком 1. диспозитива поништио своје решење, број 07-00-683/2004-01 од 11. маја 2006. године, а тачком 2. диспозитива одбио тужиочев приговор на законитост спроведеног поступка наведене јавне аукције.

Оцењујући законитост оспореног решења, а полазећи од, у управном поступку, утврђеног чињеничног стања и наведених одредаба Закона, Управни суд налази да су приликом доношења тог решења повређена правила

поступка, односно да тужилац основано тужбом указује да је тим решењем повређен закон на његову штету.

Суд пре свега налази је тужени орган повредио правила поступка прописана одредбама члана 256. Закона када је поништио своје решење од 11. маја 2006. године. Ово због тога што се применом тог ванредног правног средства, ванредно укидање, решење може укинути а не поништити, што у смислу члана 259. истог закона доводи до различитих правних последица. С друге стране применом тог ванредног правног средства може се укинути решење које је извршно, а решење туженог органа од 11. маја 2006. године нема такво својство у смислу члана 261. Закона. Наиме, тим решењем је, као што је претходно речено, усвојен тужиочев приговор на законитост спроведеног поступка јавне аукције ради продаје 70% друштвеног капитала, односно 67,165% укупног капитала АД „Б.Б.“ ... и поништена аукција тог субјекта, шифра аукцијске продаје ... одржана 15. новембра 2004. године, односно тим решењем било којој странци није утврђена било каква обавеза коју би странка требало да изврши.

С друге стране, Суд налази да је образложење оспореног решења мањкаво, јер се ниједном речју, у смислу члана 199. став 2. ЗУП-а, не наводе разлози због којих је тачком 2. диспозитива одбијен тужиочев приговор на законитост спроведеног поступка наведене јавне аукције.

Како се тужени орган, у поступку доношења оспореног решења, није придржавао наведених правила поступку, повредио је закон на тужиочеву штету, па је Управни суд, основом члана 41. став 2. а у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

Правно схватање и примедбе суда, у погледу поступка обавезујући су за надлежни орган у смислу члана 61. наведеног Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ

дана 30. јуна 2010. године, 10 У. 1628/10 (2007)

Записничар

Председник већа-судија

Весна Мутавцић,с.р.

Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ